

[Hanne Reintoft.]

telse i børneforsorgen har man tit oplevet, at samfundet var knap så interesseret i disse børneafvigere, men i dag er de altså så interessante — men når man tænker på, hvordan man netop har ødelagt de børn med autoriserede pædagoger, med hele den almindelige borgerlige opdragelse, at det netop er det, de ikke har kunnet klare, hvordan vil man så forlange, at de, der arbejder med socialt arbejde i Christiania, ikke skulle gå ind på en anden måde og prøve at hjælpe dem på en ny facon, det er jo det gamle, de har forkastet?

Det rører ved noget meget, meget centralt ved socialarbejderens stilling i hele samfundet i dag, og jeg tror, vi efterhånden har haft snesevis af diskussioner om det på de sociale højskoler og mellem kolleger. Det er jo sådan, at dette samfund behandler sit sociale klientel så dårligt, at det efterhånden ikke længere er muligt for socialarbejderen at finde den gyldne middelvej mellem solidaritet med samfundet og solidaritet med det sociale klientel. Man bringes meget let ud i den situation, at man må vælge. Jeg har selv gjort det for mange år siden, og grunden til min politiske funktion kan søges i det. Der er ikke længere anden udvej end at vælge, hvor man vil stå: på deres side eller på samfundets side og på dets præmisser. Og hvis man vil beklage sig over, at pædagoger og socialarbejdere bliver samfundskritiske, så er det fordi, vi selv har trukket så dybe skel mellem dem, der har det godt, og dem, der har det skidt, så der ikke længere er nogen mellem løsning.

Ib Christensen (DR):

Som det fremgår af det skriftlige referat af min tale, var det ikke således, som forsvarsministeren refererer det, at jeg ønskede hele denne million, som forsvarsministeren ønsker bevilget til nedrivning, brugt til sociale formål, til Koføeds Skole eller anden alternativ social bistand som erstatning for Christiania; men det var således, at jeg spurgte, om forsvarsministeren ville overveje, om en del af den million, han søger om, kunne bruges til det formål. Men jeg erkender, at forsvarsministeren har ret i, at det ikke kan være forsvarsministeriets opgave at yde midler til sociale formål, så derfor burde

mit spørgsmål vel nok være formuleret til socialministeren eller til regeringen som helhed. I hvert fald er det for retsforbundet ret så afgørende, at der tages hensyn til de sociale tabere, som måske måtte komme i klemme i en afviklingsperiode eller efter en afvikling.

Der er et andet forhold, som jeg også vil bede forsvarsministeren lægge sig på sinde, hvis han skal gøre sig håb om at få flertal i finansudvalget for sin bevilling eller overhovedet for en bevilling til nedrivninger i Christiania. Det er det, at for os er det overordentlig væsentligt, at ingen del af dette område, af dette areal, frigives til jordspekulation, men at det hele under en eller anden form forbliver i offentligt eje. Hvis ikke der kommer klare garantier herfor, tvivler jeg stærkt på, at der i finansudvalget kan etableres et flertal for den ønskede bevilling.

Poul Boeg (CD):

På dette fremskredne stadium af debatten er der kun et enkelt punkt, om hvilket jeg gerne vil gøre et par bemærkninger. Jeg har lagt mærke til, at man fra flere sider under debatten, f. eks. fra hr. Tastesens og hr. Kjeld Olesens side, har været inde på det synspunkt, at nok foregik der ulovligheder i Christiania, det bestred man ikke, men så henviser man til, at ting af samme art foregår også på Vesterbro, i den sorte firkant, og man nævner en række andre steder. Der må jeg med al respekt for mine ærede folketingskolleger, der har fremført dette, sige, at det er en tankegang, jeg står uforstående over for. Tankegangen er altså tilsyneladende den, at den omstændighed, at vi ved, at der på visse angivne steder foregår noget ulovligt, så skulle bevirke, at det blev lovligt, eller at man i hvert fald lukkede øjnene for og ikke behøvede at gøre noget ved ulovligheder, der foregår andre steder.

Jeg tror, det er meget farligt at komme ind på denne tankegang, og jeg tror, at en af grundene til, at dette Christiania-spørgsmål optager befolkningen så meget, netop er tankegange af den art, hvor man således vil lukke øjnene for de ulovligheder, der vitterlig foregår. Hvis man drager et sådant synspunkt ud i sin yderste konsekvens, så ender det altså med, at alle kan tillade sig at